

Arrest

nr. 114 143 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 mei 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. V.D. PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 26 april 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2.Op 19 april 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.04.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

T.E. {...}

En echtgenote:

M.K. {...}

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012): de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 17.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

{..}“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

““Aangezien de Wet betreffende de motivatie van de administratieve akten stelt dat:

“Art 2.

De administratieve akten van de administratieve overheid bedoeld door het artikel een moeten het voorwerp uitmaken van een formele motivatie

Art. 3.

De geëiste motivatie bestaat uit de aanduiding, in de akte, van de consideratie in rechten en feiten die ten gronde zijn van de beslissing.

Ze moet adequaat zijn”;

Dat krachtens deze schikkingen, een administratieve akte dus onwettelijk is indien hij niet formeel gemotiveerd is of indien hij geen ten gronde pertinente motieven inhoud[t], die vast staan en aanvaardbaar zijn;

Dat het, het geval is van de betwiste beslissing en dat wegens diverse punten;

Dat de motivatie van de ondernomen beslissing zich steunt op gegevens die niet volledig overeenstemmen en nagezien werden;

Aangezien dat de betwiste beslissing vaststelt dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat de aandoening van MIJNHEER [T.E.] een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit;

De motivatie van de betreden beslissing is vrij stereotiep;

Deze beslissing werd onvoldoende gemotiveerd;

Het artikel 9ter, §1, 1e lid van de Wet van 15 december 1980 schikt dat: “De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land

van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

De verzoekende partij levert een standaard medisch getuigschrift die van de ziekte, de ernst van graad en de noodzakelijk geacht behandeling getuigen.

Dit document laat zonder twijfels toe vast te stellen dat de verzoekende partij lijdt aan een hepatitis C en een tuberculose lijdt;

Het is mogelijk uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan MIJNHEER T.E. {.} lijdt, een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit “indien de behandeling wordt gestopt dan kan deze aanleiding geven een verergering van de aandoening” (Zie het medische getuigschrift van 18/04/2011).

Op de getuigschrift van 02/03/2011, Dr. LOOS verklaart dat een mogelijke cirrose of een lever griffie niet is uit te sluiten;

Een mogelijke cirrose of een lever griffie inhoudt een reëel risico voor het leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling van de verzoekende partij;

Het medisch certificaat was nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeer reëel risico voor het leven of fysieke integriteit van MIJNHEER T.E. {.} inhoudt.

Het is dus verkeerd dat tegenpartij het tegendeel beweert.

Zijn aanvraag 9ter was daarenboven vergezeld van het type van medisch certificaat.

Dit medisch certificaat voldoet aan het koninklijk besluit omdat de ziekte, de graad van ernst en de vereiste behandeling zijn vermeld.

Er is dus een klaarblijkelijke vergissing vanwege de tegenpartij die schijnbaar de documenten die haar onderworpen werden niet correct nagekeken werden;

De betwiste beslissing heeft zich niet getuigd over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Bovendien houdt de tegenpartij geen rekening met de beslissingen die tevoren door zijn dienst werden genomen.

Immers, per post die van 04.06.2010 wordt gedateerd, de tegenpartij aan de verzoekende partij zijn beslissing meedeelde om hun aanvraag van vergunning van verblijf ingediende verklaren per aanbevolen post aanvaardbare 08.01.2010.

Een inschrijvingsattest werd daarom aan de verzoekende partij uitgereikt.

De verzoekende partij dient op 26.04.2011 in wat moest zijn, niet een nieuwe aanvraag van vergunning van verblijf op basis van het artikel 9ter, maar een aanvulling.

Een fout in het dossier van de verzoekende partij is op dit ogenblik geslopen.

Twee volkomen zijn tegenstrijdige beslissingen bestaand.

In geen enkel geval, de beslissing die door dit beroep wordt betwist, verklaard deze beslissing van 04.06.2010 geannuleerd of herroepen.

De attesten van inschrijving van de verzoekende partij werden hun teruggetrokken.

Nochtans bestaat de beslissing van 04.06.2010 altijd momenteel en is volkomen geldig.

De verzoekende partij het recht heeft om zich een inschrijvingsattest te zien uitreiken overeenkomstig de beslissing.

De tegenpartij heeft een fout in verband met het beleid van dit dossier begaan.

Het is nodig om dit dossier te regelen en om slechts met eerste aanvraag 9ter ingediend op 08.01.2010 rekening te houden evenals de ontvankelijkheidsbeslissing door voort te vloeien.

Alles telt die voorafgaat, is het nodig om de betwiste beslissing te annuleren.

Ze houdt geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekende partij dewelke aangepaste zorgen vereist;

Het certificaat voorgelegd door de verzoekster duidelijk aangeeft de pathologie waaraan de verzoekster lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Er is een overduidelijke schending van het artikel 3 E.C.R.M.;

Daarvan uitgaande, de betwiste beslissing dient nietig verklaard te worden.”

In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

“In hun enig middel werpen verzoekers een schending op van de motiveringsplicht voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM.

Dienaangaande merkt de verwerende partij vooreerst op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers hun concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist dat verzoekers hun aanvraag onontvankelijk is.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

".. " (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

In casu heeft de gemachtigde de medische stukken van verzoekers overgemaakt aan de arts- adviseur, opdat deze conform artikel 9ter §3, 4° van de Vreemdelingenwet een advies kan geven nopens de door verzoekers ingeroepen ziekte.

De arts-adviseur heeft de medische getuigschriften die verzoekers hebben voorgelegd bij hun aanvraag geëvalueerd, doch vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Het loutere gegeven dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest hebben gevoegd die aangeven dat de ziekte ernstig zou zijn, maakt vanzelfsprekend niet dat hun aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

In het medisch advies van 17.04.2012 wordt door de arts-adviseur het volgende gesteld:

"Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De aangehaalde aandoeningen zijn ofwel behandeld ofwel van niet direct levensbedreigende aard.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel "

Gezien voormeld advies heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie verzoekers hun aanvraag geheel terecht en overeenkomstig artikel 9ter §3,4° van de wet, onontvankelijk verklaard.

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

De arts-adviseur heeft zich voor zijn advies gebaseerd op de door verzoekers bij hun aanvraag gevoegde attesten, die hem door de gemachtigde werden overgemaakt.

Dat verzoekers er zelf wel van overtuigd zijn dat hun ziekte ernstig is, is niet van aard dit advies te weerleggen.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. " Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. » (R.v.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

Verzoekers hun kritiek kan aldus niet worden aangenomen.

Al evenmin maken verzoekers een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

De kritiek van verzoekers komt er in wezen op neer dat art. 3 EVRM zou zijn geschonden doordat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als onontvankelijk.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt nochtans dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij opdat het EHRM in de zaak *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) motiveerde dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support. "

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning. "

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Ten overvloede verwijst verwerende partij naar het overzicht van rechtspraak door het Europees hof gegeven in voormeld arrest (onder "2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement malades », vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte. hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

- in het arrest '*D. c. Royaume-Uni*' is sprake van "*il était en fait proche de la mort*" en van "*le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale*

- in het arrest '*Karara c. Finlande*' stelde de commissie dat "*la maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 3*" ;

- in het arrest '*Bensaid c. Royaume-Uni*' wordt geoordeeld dat "*La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire D. c. Royaume-Uni (précitée) où le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable. le sida. et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts;*

- in het arrest '*Arcila Henao c. Pays-Bas*' sprake is van "*la maladie du requérant n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal et que l'intéressé pourrait obtenir des soins médicaux et un soutien familial dans son pays d'origine. Elle considéra donc que la situation du requérant n'était pas exceptionnelle au point que son expulsion constituerait un traitement interdit par la Convention*" ;

- in het arrest '*Ndangoya c. Suède*' wordt gesteld dat "*la maladie n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal, que l'on trouvait le traitement adéquat en Tanzanie, quoiqu'à un prix extrêmement élevé et en quantité limitée dans la zone rurale dont le requérant était originaire, et que l'intéressé avait conservé certains liens avec des membres de sa famille qui pourraient peut-être lui venir en aide*" ;

- in het arrest '*Amegnigan c. Pays-Bas*' oordeelde het hof dat "*le sida n'était pas totalement déclaré chez le requérant et que celui-ci n'était pas atteint d'infections opportunistes. Tout en admettant que le requérant connaîtrait une rechute en cas d'arrêt du traitement, comme l'avait déclaré le spécialiste qui le suivait, la Cour releva que la thérapie appropriée était en principe disponible au Tozo. quoiqu'à un coût pouvant être extrêmement élevé*".

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk

geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken (zie ook § 34 van het arrest N vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008).

In het recente arrest YOH-EKALE MWANJE c. BELGIË van 20.12.2011 heeft het Europees Hof deze principes trouwens andermaal bevestigd (zie de overwegingen onder §§ 82- 85).

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906(25.01.2012)).

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg kan hebben.

Terwijl, zelfs indien verzoekers het land zouden dienen te verlaten, zij geenszins verplicht zijn terug te keren naar hun land van herkomst, doch enkel verplicht zijn tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, ennr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd. een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van verzoekers.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

"Waar verzoeker een inbreuk op artikel 3 EVRM aanvoert, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

(...)

Verzoeker maakt noch in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift aannemelijk dat zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Evenmin toont hij met een begin van bewijs aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. " (R.v.V. nr. 15.879 dd. 15.09.2008)

Verzoekers zijn derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn. Terwijl er evenmin sprake is van 'tegenstrijdige beslissingen'.

Verzoekers hebben inderdaad op 08.01.2010 een aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980.

Nopens deze aanvraag werd op 04.06.2010 een beslissing tot ontvankelijkheid genomen. De inhoud van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is echter op datum van de in casu bestreden beslissing niet meer dezelfde als deze op datum van de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 04.06.2010. Inderdaad werd met de wet van 8 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in artikel 9ter §3 een nieuw 4° ingevoegd, luidende :

«4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; »

Terwijl ten tijde van de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 04.06.2010 deze bepaling nog niet bestond, zodat er onmogelijk een beslissing op deze grond kon worden genomen.

De thans bestreden beslissing kan dan ook niet tegenstrijdig zijn met de eerdere ontvankelijkheidsbeslissing, nu er inmiddels andere wetgeving is tussengekomen in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Verzoekers hun beschouwingen missen juridische grondslag.

Verzoekers zijn overigens allerm minst ernstig in zoverre zij voorhouden dat de aanvraag dd. 26.04.2011 een 'aanvulling' was. Nergens blijkt dit uit de aanvraag, integendeel blijkt uit deze aanvraag dat het een nieuwe aanvraag betrof.

Tot slot, en volledigheidshalve, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers - anders dan zij lijken voor te houden - wel nog in het bezit zijn van hun attest van immatriculatie (zie bijlage 1).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geheel terecht, conform de toepasselijke wettelijke bepalingen, beslist om verzoekers hun aanvraag onontvankelijk te verklaren. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en wordt toegelicht dat door een ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat de ziekte waaraan eerste verzoeker lijdt en op basis waarvan verzoekers verzochten om tot een verblijf te worden gemachtigd kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoekers kunnen derhalve niet gevolgd worden in hun standpunt dat een formele motivering zou ontbreken. Zij wijzen er weliswaar op dat de motivering vrij stereotiep is, doch gaan hierbij voorbij aan het gegeven dat wanneer een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat deze beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekers betogen daarnaast dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is, doch zij tonen dit niet aan door erop te wijzen dat zij een medisch getuigschrift aanbrachten waarin de aandoening waaraan eerste verzoeker lijdt, alsmede de graad van ernst van deze aandoening en de vereiste behandeling worden vermeld.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.4. In de mate dat verzoekers betogen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing “*verkeerd*” is voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Allereerst moet worden benadrukt dat het gegeven dat verzoekers medisch getuigschriften aanbrachten die aan bepaalde vormelijke vereisten voldoen op zich niet tot gevolg heeft dat verweerder verplicht is om op basis van deze getuigschriften steeds een verblijfsmachtiging af te leveren of de ingediende verblijfsaanvraag minstens ontvankelijk dient te verklaren. Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet laat namelijk toe een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren indien, zoals in voorliggende zaak, een ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de medische problematiek die werd aangevoerd kennelijk niet beantwoordt aan de definitie van ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet.

Uit de door verzoekers voorgelegde medische attesten blijkt voorts dat eerste verzoeker behandeld werd voor tuberculose. Er blijkt geenszins dat dit nog een actieve aandoening blijkt, zodat verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat eerste verzoeker lijdt aan tuberculose nu dit geenszins als dusdanig bevestigd wordt door de door hen voorgelegde medische attesten. De ambtenaar-geneesheer heeft dan ook niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat de aangehaalde aandoening behandeld werd.

Het gegeven voorts dat eerste verzoeker hepatitis C heeft wordt door de ambtenaar-geneesheer niet ter discussie gesteld. Hij oordeelde evenwel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers stellen niet akkoord te gaan met de zienswijze van de ambtenaar-geneesheer en betogen dat er wel een reëel risico voor het leven en de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling van eerste verzoeker bestaat en dat hij wel degelijk aangepaste zorgen nodig heeft.

De Raad stelt vast dat uit de standaard medisch getuigschriften van 2 maart 2011 en 18 april 2011 blijkt dat eerste verzoekende partij lijdt aan hepatitis C, dat zij medicamenteus behandeld wordt en dat een stopzetting van de behandeling aanleiding kan geven tot verergering van de symptomen alsook dat de prognose wanneer eerste verzoekende partij niet behandeld zou worden, slecht is. Mogelijke complicatie is onder andere cirrose. Uit het medisch advies van de arts-adviseur blijkt niet dat deze aandoening betwist wordt noch dat het gaat om een banale aandoening.

Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 9ter, gelet op de redactie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van toepassing is op twee gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte of aandoening die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit;
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

De bewoordingen van deze wettelijke bepaling, waarin de twee mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, zijn duidelijk en vergen geen nadere interpretatie. Los van de vaststelling dat uit het betrokken advies d.d. 17 april 2012 nergens blijkt dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel zou zijn dat de hepatitis C van eerste verzoekende partij geen reëel risico inhoudt voor haar fysieke integriteit daar enkel wordt gemotiveerd dat deze aandoening geen directe bedreiging op het leven vormt, dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet duidelijk twee onderscheiden toepassingsgevallen blijken. Deze twee toepassingsgevallen zijn onderling niet afhankelijk van elkaar. Alleszins kan uit het niet voldaan zijn aan het eerste toepassingsgeval niet ipso facto worden afgeleid dat een onderzoek naar het tweede toepassingsgeval overbodig zou zijn.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en uit hetgeen voorafgaat, volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer de redengeving moet bevatten die de ambtenaar-geneesheer ertoe heeft gebracht te besluiten dat de voorgelegde medische elementen buiten elk van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vallen.

In casu blijkt uit bovenstaande motivering van het advies van 17 april 2012, dat integraal deel uitmaakt van de motieven van de bestreden beslissing, dat de ambtenaar-geneesheer enkel een aandoening die van direct levensbedreigende aard is, beschouwt als een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De ambtenaar-geneesheer stelt dat de aandoening van eerste verzoekende partij niet beschouwd wordt als direct levensbedreigende aandoening. Hieruit leidt hij op directe wijze af dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De vraag die zich te dezen stelt, is of de ambtenaar-geneesheer op afdoende wijze

tot zijn conclusie is gekomen en dit in het licht van de twee afzonderlijke toepassingsgevallen die in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet vervat liggen.

2.5. De Raad volgt de verweerder waar deze in de nota met opmerkingen uiteenzet dat uit de bewoording van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen “reëel risico” en “een onmenselijke of vernederende behandeling” van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM. Het standpunt van de verweerder dat het begrippenkader en de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen als (exclusieve) maatstaf dienen te worden gehanteerd bij de evaluatie van verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gaat echter niet op. De verwijzing naar individuele arresten van het EHRM in verband met de interpretatie van artikel 3 van het EVRM, is immers niet relevant voor wat betreft beslissingen over een aanvraag om machtiging tot verblijf, die van een verwijderingsmaatregel zijn te onderscheiden (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 3 van het EVRM, als hogere rechtsnorm, weliswaar bepalend is voor de minimale bescherming die door de lidstaten moet worden geboden, doch de verweerder kan niet aan een duidelijke wetsbepaling, in casu artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een beperktere interpretatie geven die exclusief is gestoeld op een hogere rechtsnorm (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961). Uit artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet kan alleszins niet worden afgeleid dat de aanvrager, om toegelaten te worden tot verblijf op grond van zijn medische aandoening, in elk geval moet lijden aan een ziekte die direct levensbedreigend of in een vergevorderd stadium is dan wel dat hij steeds in een kritieke gezondheidstoestand moet verkeren in de zin van de rechtspraak van artikel 3 van het EVRM. Het blijkt niet dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet aan de verweerder de mogelijkheid zou ontzeggen om ook in gevallen die niet voldoen aan de hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM inzake de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen, een verblijfsmachtiging toe te kennen.

De verweerder kon te dezen dan ook niet dienstig motiveren dat het bestaan van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verweerder is immers tevens en in de eerste plaats gebonden door artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat zoals reeds werd besproken duidelijk twee verschillende situaties voorziet waarin een vreemdeling die zijn identiteit aantoonbaar een aanvraag kan indienen om machtiging tot verblijf.

2.6. De Raad stelt vast dat in casu in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet werd nagegaan of eerste verzoekende partij al dan niet lijdt aan een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Waar de bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarvan de motivering beperkt is tot de eerste situatie voorzien door artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, en waarin desondanks in het algemeen wordt gesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, dat zoals hierboven uiteengezet duidelijk ruimer is, is de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig gemotiveerd. Uit niets blijkt immers dat in het kader van de thans voorliggende verblijfsaanvraag onderzoek werd verricht naar *“het reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst”*.

2.7. Door enkel te onderzoeken of de aandoening – in casu hepatitis C - levensbedreigend is, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte zoals vereist door artikel 3 van het EVRM en zoals geïnterpreteerd door het EHRM, zonder verder onderzoek te voeren naar de mogelijkheden van behandeling of opvang in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, heeft de verweerder tevens de draagwijdte van artikel 9ter van de vreemdelingenwet miskend.

2.8. De bestreden beslissing is derhalve genomen met miskenning van de motiveringsplicht.

2.9. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Daar het eventueel gegrond zijn van de overige middelen geen aanleiding kan geven tot een ruimere vernietiging bestaat er geen noodzaak tot onderzoek van deze middelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER